

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 12Csp/63/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8722202309
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Zelený
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2024:8722202309.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad sudcom JUDr. Františkom Zeleným v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C. XXXX/X, D., práv. zast. Advokátska kancelária Mgr. Ondrej BARNA, Zámocká 529/34, Stropkov, IČO: 52 824 837, proti žalovanému: Intrum Slovakia s. r. o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, práv. zast. JUDr. Ján Šoltés, advokát, Mýtna 48, Bratislava, IČO:37927795, v konaní o primerané finančné zadostučinenie vo výške 2.477,43 eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 200,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietam.

III. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady rozhodne súd I. inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenu súdu dňa 17.8.2022 domáhal, aby zaviazal žalovaného zaplatiť mu primerané finančné zadostučinenie vo výške 2.477,43 eur. Žalobu v písomnom podaní odôvodnil tým, že na Okresnom súde Poprad, pod sp. zn. 16Csp 109/2020 bola v postavení žalovanej spotrebiteľky úspešnou, čo vyplýva z rozsudku z 3.11.2021. V pôvodnom konaní terajší žalovaný od nej požadoval zaplatiť sumu 2.399,67 eur spolu s príslušenstvom. Súd I. stupňa žalobu v celom rozsahu zamietol. Rozsudok sa stal právoplatným dňa 12.1.2022. V danom rozhodnutí dôvod zamietnutia žaloby bol uvedený v bodoch 8, 9, 13, 14,15,16. Podľa jednotlivých bodov :

Súd za dôvodnú považoval námietku žalovanej nedoručenia oznámenia o vyhlásení konečnej splatnosti úveru a nepreukázanie tejto skutočnosti súdu. V písomnom podaní doručenom súdu 5.4.2021 ako aj 29.9.2021 žalobca na odpor a po výzve súdu, aby predložil dôkaz o doručení oznámenia o vyhlásení konečnej splatnosti úveru zo dňa 23.5.2018 žalovanej uviedol, že oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti bolo žalovanej zasielané prostredníctvom obvyčajnej listovej zásielky dňa 23.5.2018, doručenkou žalobca nedisponuje. Uviedol, že doručoval predžalobnú upomienku a upozornenie na možnosť zosplatenia úveru žalovanej, ktoré žalovaná neprevzala. Žalobca súdu nepreukázal, aby bolo oznámenie dané na poštovú prepravu a ani kedy uvedená listina bola žalovanej doručená. Podľa platnej judikatúry v prípade sporu o doručenie písomností dôkazné bremeno o doručení písomnosti zaťažuje samotného odosielateľa (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. decembra 2020 spisová značka 5Cdo/36/2020 uverejnené pod číslom 04 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky 1/2021, rozhodnutia vo veciach občianskoprávných). Ak žalovaná túto

skutočnosť poprela, bolo na žalobcovi uniesť dôkazné bremeno a súdu preukázať, že táto listina - oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru bola žalovanej doručená. Rozhodujúce je objektívne hľadisko, t.j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle nastávajú právné účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúce takýto prejav bez ohľadu na to či sa s ním adresát skutočne oboznámil.

Úkon predčasného zosplatnenia úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka vyžaduje podľa názoru súdu jeho reálne doručenie dlžníkovi, pretože zo strany veriteľa ide o jednostranný adresný hmotnoprávny úkon a to znamená, že v stanovenej lehote musí byť dlžníkovi aj doručený. Prejav vôle veriteľa pôsobí voči dlžníkovi od okamihu, keď mu dôjde. Nestačí len jeho odovzdanie na prepravu. Spôsob doručovania tohto prejavu nemôže byť ani zmluvne upravený odlišne od zákona, pričom dôkazné bremeno tak, ako to súd už zdôraznil, spočíva v povinnosti preukázať existenciu a doručovanie žalovanej zaťažuje veriteľa, v danom prípade žalobcu. V rozhodnutí, ktoré už súd vyššie spomínal v bode 8 sa uvádza aj, že princíp doručovania právnych úkonov ako podmienka ich účinnosti vyplýva nielen z § 45 OZ, ale je jednou z hlavných zásad súkromného práva. Je neprípustné, aby k vzniku, zmene, alebo zániku práv a povinností účastníkov právnych vzťahov dochádzalo na základe prejavu vôle konajúceho subjektu bez toho, aby mal adresát minimálne objektívnu možnosť sa s týmto úkonom oboznámiť - ak má byť určitý právny úkon uskutočnený jednou osobou významný pre inú osobu musí mať táto osoba aspoň príležitosť spoznať jeho obsah (musí dôjsť do jej dispozičnej sféry). Doručenie prejavu vôle smerujúceho k zosplatneniu predmetného úveru nebolo žalobcom preukázané, preto tento úkon právneho predchodcu veriteľa nemôže podľa názoru súdu vyvolávať právne účinky a k predčasnému zosplatneniu úveru nedošlo. Podľa zmluvy o pôžičke článok III tak termín konečnej splatnosti úveru bol stanovený na deň 20.3.2027. V priebehu tohto sporu došlo k postúpeniu pohľadávky na žalobcu spoločnosť Intrum Slovakia, s.r.o.

V zmysle vyššie citovaného § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť spôsobilým predmetom postúpenia pohľadávky zo strany banky len pohľadávka alebo časť pohľadávky, ktoré sú už splatné ako dospelé splátky. Predtým ako VÚB a. s. postúpila pohľadávku bola povinná predčasne vyhlásiť mimoriadnu splatnosť celého úveru.

Podľa § 17 ods. 1,2 zákona číslo 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľa, jednou z podmienok na postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru je, že postupovaná pohľadávka je splatná v celom rozsahu, teda že je buď po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru, t. j. nastala splatnosť už aj poslednej splátky alebo ide o pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, t. j. pri ktorej bola vyhlásená predčasná splatnosť úveru. Ak by súd vychádzal z toho, že úver nebol platne predčasne zosplatnený, potom pohľadávka právneho predchodcu žalobcu bola postupovaná v čase, kedy ešte nenastala splatnosť celého zvyšku úveru, keďže posledná splátka úveru bude splatná až dňom 20.3.2027. Za tohto stavu by bola pohľadávka právneho predchodcu žalobcu postupovaná v rozpore s týmto zákonným ustanovením. Súd je tak toho názoru, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie tejto žaloby, pričom preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej alebo pasívnej je imanentnou súčasťou súdneho konania (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.06.2010 spisová značka 2Cdo/205/2009). Na uvedenej skutočnosti nič nemení, že súd pripustil uznesením zmenu strany sporu, keďže súd sa zaoberá iba splnením podmienok podľa § 80 Civilného sporového poriadku, to znamená, že rozhoduje na návrh oprávneného subjektu s tým, že musí byť preukázaný súhlas toho, kto má vstúpiť na miesto žalobcu a že nastala skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv a povinností, o ktorých sa koná. Jedná sa teda o splnenie a preukázanie formálnych podmienok, pričom otázkou, či tvrdené právo alebo povinnosť, ktoré má byť prevedené skutočne prešli na iný subjekt, sa súd môže zaoberať len v rozhodnutí vo veci samej (Rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky 32Odo/743/2006, Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Obo/2/2018 zo dňa 26.07.2018, ako aj iné). Podľa citovaných rozhodnutí vyšších súdnych autorít súd teda nemá v rámci rozhodnutia o zmene strany sporu hodnotiť právne úkony z hľadiska ich platnosti, lebo by išlo o posúdenie naplnenia predpokladov právneho nástupníctva z pohľadu hmotnoprávnej úpravy, a teda o riešenie predbežnej otázky dôležitej pre rozhodnutie vo veci samej (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Obo/2/2018 zo dňa 26.07.2018).

Veriteľ môže pristúpiť k zosplatneniu úveru pri splnení dvoch podmienok a to, že je zosplatnenie dohodnuté v zmluve a ďalšou podmienkou je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti postupom podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca preukázal existenciu oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti, tvrdil odoslanie oznámenia na adresu žalovanej, ale súdu nepredložil žiaden relevantný dôkaz o jej odoslaní a doručení. Žalobca nepredložil ani poštový hárok z ktorého by bolo zrejmé, že bola zásielka daná na poštovú prepravu. Súdu nie je zrejmé ako banka postupovala pri doručovaní

oznámenia o zosplatnení úveru. Podľa zmluvy medzi sporovými stranami je doručovanie upravené v bode 12, 12.1-12.5 kde je uvedené, že doručovanie písomností medzi spoločnosťou a klientom sa uskutočňuje najmä, avšak nie len poštou, elektronickou formou, alebo faxom. Spoločnosť doručuje písomnosti na adresu klienta uvedenú v zmluve, alebo na inú adresu, ktorú by klient písomne oznámil spoločnosti. Oznámenia sa zasielajú klientovi do vlastných rúk a považujú sa za doručené okamihom kedy príslušné oznámenie obdrží inak okamihom kedy klient odmietne prevziať oznámenie. Veriteľ doručoval upomienku z čl. 10 – výzva pre zosplatnením poštou a doporučené. Jednostranný právny úkon – oznámenie o zosplatnení úveru, ktorého doručením vznikajú hmotnoprávne následky žalobca jednoznačne mal doručovať dlžníkovi poštou a doporučené, aby mal doklad o tom kedy nastali účinky zosplatnenia úveru, ku ktorému konkrétnemu dňu a vtedy by vedel súdu preukázať kedy nastali účinky predčasnej splatnosti úveru. Podľa názoru súdu nestačí preukázanie doručovania predžalobnej upomienky, keď žalobca mal len právo úver zosplatniť čo vyplýva z predžalobnej upomienky a z bodu 10.2 zmluvy tzn. že nemusel k tomuto kroku vôbec pristúpiť. Súdu nie je zrejmé ako banka postupovala pri doručovaní oznámenia o zosplatnení úveru. Bolo možné doručiť aj fikciou, pričom relevantným zákonným ustanovením, ktoré prichádza do úvahy je ustanovenie § 45 ods. 1 OZ. Z povahy veci vyplýva, že pri vzniku zmluvy prejav vôle, ktorejkoľvek zo zmluvných strán najmä žalobcu pôsobí ihneď len vtedy keď je adresát prítomný. Bolo preto potrebné určiť aj okamih, v ktorom prejav vôle žalobcu smerujúci žalovanej pôsobí voči neprítomnej osobe. Tento okamih účinnosti prejavu vôle nastáva od okamihu, keď jej dôjde tzn., keď sa dostane do sféry jej dispozície. Situácia sa posudzuje objektívne a ak sa preukáže, že adresát mal možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle dochádza k pôsobeniu tohto jednostranného právneho úkonu voči adresátovi bez ohľadu na to či sa s ním adresát skutočne oboznámil. V tomto smere súd dáva do pozornosti R27/2011, ale aj rozsudok NS SR z 15.12.2020 sp.zn. 5Cdo/36/2020 z dôvodu, že nedošlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Úver ostal živý a keď banka postúpila dlh súčasnému žalobcovi nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky z ktorého dôvodu súd považuje zmluvu o postúpení pohľadávky za neplatnú podľa § 39 OZ pre rozpor právneho úkonu so zákonom.

Právny predchodca žalobcu bol oprávnený na žalobcu postúpiť aj pohľadávku z celého úverového vzťahu, ale len pokiaľ je úverový vzťah lege artis ukončený, teda po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Až následne môže banka v súlade so zákonom postúpiť splatný úver aj osobe, ktorá nie je bankou, napr. žalobcovi. Právny zástupca žalobcu nepredložil listinné dôkazy, ktoré svedčia v prospech jeho tvrdení. Tieto v konaní neboli preukázané. Teda súd vychádzal z toho, že mimoriadna splatnosť predmetného úveru nebola vyhlásená a preto došlo k neoprávnenému postúpeniu čoho právnym následkom je neplatné postúpenie pohľadávky. Žalobca nemohol platne nadobudnúť pohľadávku v takej výške, keďže úverový vzťah medzi pôvodným veriteľom a žalovanými nebol ukončený. Takýmto konaním by došlo k obchádzaniu zákona o bankách čo je v neprospech spotrebiteľa. Nepreukázaním vyššie uvedených skutočností, mal súd za to, že žalobca nepreukázal splnenie procesnej podmienky, aktívnu legitímáciu na podanie žaloby, keďže zmluva o postúpení pohľadávky nemohla byť platným právnym úkonom v zmysle ktorého mohol žalobca nadobudnúť právo na uplatnenie predmetnej pohľadávky.

2.Úspešné uplatnenie porušenia jej spotrebiteľských práv je dané rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 16Csp 109/2020 zo dňa 3.11.2021, v ktorom súd konštatoval porušenie jej spotrebiteľských práv. Pretože je spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza právnej normy a to § 3 ods. 5 tretia veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Finančné zadosťučinenie vo výške 2.477,43 eur predstavuje sumu o ktorú sa chcel žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatiť. Osobitne poukazuje na skutočnosť, že žalovaný ako žalobca v pôvodnom konaní nemal nárok na žiadne, ani len čiastkové plnenie. Celá ním žiadaná suma je iba pokusom o bezdôvodné obohatenie. Za porušenie jej spotrebiteľských práv, ktoré si musela brániť v pôvodnom konaní, si uplatňuje satisfakciu. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má maj aj funkciu relutárnu, uplatnenú výšku považuje za primeranú.

Na preukázanie svojich tvrdení predložila rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 16Csp 109/2020 zo dňa 3.11.2021.

3.Na pojednávaní ďalej uviedla, že v pôvodnom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 16Csp 109/2020 došlo k zamietnutiu žaloby v celom rozsahu a to na základe zistení uvedených v odôvodnení tohto rozhodnutia. Tieto zistenia sa ukázali aj v iných konaniach vedených voči terajšej žalobkyni zo strany terajšieho žalovaného ako v celom rozsahu nedôvodné, a teda žalovaný sa snažil bezdôvodne obohatiť na úkor žalobkyne. Právna argumentácia súdu sa voči terajšiemu žalovanému

potvrzuje aj v iných konaniach. Z hľadiska právneho názoru totožný postoj zaujali v obvodoch súdov napríklad OS Zvolen, OS Trnava, OS B. Bystrica, nehovoriac o okresných súdoch v obvode KS Prešov. V tejto súvislosti poukázal na masové porušovanie práv spotrebiteľov zo strán žalovaného podávaním nedôvodných žalôb ako je to aj v tomto prípade.

Pri výške finančného zadosťučinenia vychádza zo sumy, ktorá bola v celom rozsahu nedôvodne žiadaná cestou súdu žalovaným. Pokiaľ žalovaný vo svojom vyjadrení tvrdí nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne, tak práve znenie § 3 ods.5 zák. o Ochrane spotrebiteľa v kontexte s početnou rozhodovacou praxou vyvracia tento názor žalovaného, keďže práve voči nemu bolo smerované aktívne bránenie sa terajšej žalobkyne. Vo vzťahu k dôvodnosti výšky žiadanej sumy poukázal na aktuálny rozsudok OS Prešov sp. zn. 15Csp 116/2022 z 19.1.2023, ktorým OS PO priznal v obdobnej veci voči rovnakému žalovanému sumu 2.500,- eur ako primerané finančné zadosťučinenie, a to práve z dôvodov, ktoré boli uvedené aj v tomto prednese. Aktuálna rozhodovacia prax v obdobných veciach zaujíma stanovisko, že dôvodnou je minimálne výška, ktorá prekračuje polovicu sumy, ktorá hrozila spotrebiteľovi ako neoprávnene žiadaná zo strany, či už pôvodného veriteľa alebo domnelého právneho nástupcu.

Vo vzťahu k žalobkyni žalovaný viedol tri konania, okrem spomínaného konania aj konanie vo veci 12Csp 39/2021, 21Csp 109/2020, kde súd žaloby v celom rozsahu zamietol z rovnakých dôvodov ako konanie, na ktoré poukázala. Vo veci 16Csp 109/2020 pôvodný veriteľ nekontaktoval žalobkyňu ohľadne pôvodného úverového vzťahu.

4. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení žiadal žalobu zamietnuť. Výšku primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňa nijako nešpecifikovala, ani nekonkretizovala. Nie je nijako odôvodnená a nespĺňa ani podmienku primeranosti. V žalobe nekonkretizuje ani len jedno jej právo priznané ako spotrebiteľovi, ktoré malo byť porušené a pre ktoré mu má prináležať nárok titulom primeraného finančného zadosťučinenia. Pre priznanie nároku s odkazom na ust. § 3 ods.5 tretia veta zák. o ochrane spotrebiteľa nie je naplnená ani jedna zákonná podmienka. Žalobkyňa nemá aktívnu legitímáciu na uplatnenie nároku, pretože predpokladom priznania finančného zadosťučinenia je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti spotrebiteľom. Pre takéto uplatnenie práva je treba rozumieť aktívne konanie spotrebiteľa a úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práv alebo povinností určených na ochranu spotrebiteľov, napríklad nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky (uznesenie NS SR 6Cdo/389/2015, 6Cdo 127/2017). Obrana žalobkyne v spore vedenom OS PO pod č. k. 24CSP/45/21 nepredstavuje úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľom v zmysle § 3 ods.5 Zákona o ochrane spotrebiteľa pre účely priznania primeraného finančného zadosťučinenia. Zákonodarca právo spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie podmienil aktívnym konaním a uplatňovaním práv spotrebiteľa, t. j. podaním určovacej žaloby. Právny názor žalobkyne, že obranou v spore vedenom pod sp. zn. 16Csp 109/2020 úspešne uplatnila porušenie svojich práv, pre priznanie finančného zadosťučinenia je nesprávny a v rozpore s daným ustanovením zákona. Žalobkyňa doposiaľ neuplatnila žiadny konkrétny nárok z porušenia práv alebo povinností určených na ochranu spotrebiteľa. To samo je dôvodom pre zamietnutie žaloby (odkaz na rozhodnutie KS KE 6Co/75/2018). Rovnako nie je naplnená druhá podmienka na uplatnenie nároku, ktorý je možné uplatniť od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Pokiaľ žalovanému nebola platne postúpená pohľadávka, ktorej zaplatenie bolo predmetom sporu vedeného Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 24Csp 45/2021, žalovaný tak nikdy nebol jej veriteľom a postúpenie pohľadávky bolo deklarované súdom za neplatné od počiatku, je tak vylúčené, aby žalobca bol subjektom zodpovedným za porušenie práv žalobkyne ako spotrebiteľky. Pretože žalovaný nebol od počiatku veriteľom úverovej pohľadávky, týmto je vylúčená jeho pasívna legitímácia v spore. To, že inštitút primeraného zadosťučinenia má plniť sankčnú funkciu, s týmto nesúhlasí z dôvodu občianskoprávneho charakteru tohto súkromnoprávneho inštitútu, ktorý nemôže plniť funkciu sankcie (odkaz na rozhodnutie KS PO sp. zn. 9Co/50/2018). Rovnako je nesprávny názor o reparačnej funkcii daného inštitútu. Tento nemôže slúžiť na neprimerané obohacovanie sa spotrebiteľa. (odkaz na uznesenie KS PO 17Co/17/2018). Neúspech žalovaného v konaní vedenom pod sp. zn. 16Csp 109/2020 nemôže predstavovať peňažnú ujmu na strane spotrebiteľa ako protistrany. Toto nie je účel, ktorý sleduje ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný, resp. jeho právny predchodca len využili ústavné právo a právo na zaplatenie pohľadávky z úveru na nestrannom a nezávislom súde. Za uplatnenie ústavného práva nemôže byť trestaný zaplatením finančného zadosťučinenia. Procesný neúspech v danom spore sa prejavil v otázke náhrady trov konania, ktoré boli žalobkyni zaplatené v sume 920,34 eur. Suma, ktorej sa žalobkyňa domáha, nespĺňa ani podmienku primeranosti. Má ísť o sumu, o ktorú sa chcel dodávateľ na jej úkor obohatiť, pričom sama žalobkyňa do dňa podania

vyjadrenia nevrátila veriteľovi požičanú sumu úveru a zodpovedá ideám Chamurapiho zákonníka „oko za oko, zub za zub“ , ale nie ideám právneho štátu (tu odkázal na rozhodnutie KS PO 14Co/91/2012 v spojení s rozsudkom OS PO 16C/264/2011). Žalobkyňa nešpecifikovala, ktoré jej spotrebiteľské právo bolo porušené, nešpecifikovala aká ujma jej bola spôsobená, nepreukázala vznik konkrétnej ujmy v dôsledku porušenia jej práv zo strany žalovaného, logicky jej nevznikol nárok na zaplatenie finančného zadosťučinenia. V sporovom konaní súd zistil, že žalovanému nesvedčí aktívna legitímácia na uplatnenie žalovanej pohľadávky, čím je vylúčená pasívna legitímácia žalovaného v spore o primerané finančné zadosťučinenie. Žalovaný sa vo vzťahu k žalobkyni ako k spotrebiteľke nedopustil porušenia žiadnych jej spotrebiteľských práv. Žalobkyňa sa ako spotrebiteľka aktívne nepodieľala na konaní titulom úspešného uplatnenia nároku z porušenia jej spotrebiteľských práv.

Na podporu svojich tvrdení súdu predložil rozhodnutie KS PO 14Co 91/2012, KS BA 6Co/3/2019, KS KE sp. zn. 6Co 75/2018.

5. Súd rozsudkom zo dňa 30.3.2023 žalobu v celom rozsahu zamietol a žalobkyňu zaviazal na úhradu trov konania žalovanému. V rozhodnutí vychádzal z preukázaného skutkového stavu, podľa ktorého Rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 16Csp 109/2020 – 127 zo dňa 3.11.2021 súd zamietol žalobu žalobcu spoločnosti Intrum Slovakia, s.r.o. Bratislava, proti žalovanej A. B. v konaní o zaplatenie 2.399,67 eur a žalovanej priznal náhradu trov konania. Podľa odôvodnenia rozsudku v bodoch 8,9, 13 – 16. Súd za dôvodnú považoval námietku žalovanej nedoručenia oznámenia o vyhlásení konečnej splatnosti úveru a nepreukázanie tejto skutočnosti súdu. V písomnom podaní doručenom súdu 5.4.2021 ako aj 29.9.2021 žalobca na odpor a po výzve súdu, aby predložil dôkaz o doručení oznámenia o vyhlásení konečnej splatnosti úveru zo dňa 23.5.2018 žalovanej uviedol, že oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti bolo žalovanej zasielané prostredníctvom obyčajnej listovej zásielky dňa 23.5.2018, doručenkou žalobca nedisponuje. Uviedol, že doručoval predžalobnú upomienku a upozornenie na možnosť zosplatenia úveru žalovanej, ktoré žalovaná neprevzala. Žalobca súdu nepreukázal, aby bolo oznámenie dané na poštovú prepravu a ani kedy uvedená listina bola žalovanej doručená. Podľa platnej judikatúry v prípade sporu o doručenie písomností dôkazné bremeno o doručení písomnosti zaťažuje samotného odosielateľa (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. decembra 2020 spisová značka 5Cdo/36/2020 uverejnené pod číslom 04 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky 1/2021, rozhodnutia vo veciach občianskoprávných). Ak žalovaná túto skutočnosť poprela, bolo na žalobcovi uniesť dôkazné bremeno a súdu preukázať, že táto listina - oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru bola žalovanej doručená. Rozhodujúce je objektívne hľadisko, t.j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle nastávajú právné účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúce takýto prejav bez ohľadu na to či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Úkon predčasného zosplatenia úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka vyžaduje podľa názoru súdu jeho reálne doručenie dlžníkovi, pretože zo strany veriteľa ide o jednostranný adresný hmotnoprávny úkon a to znamená, že v stanovenej lehote musí byť dlžníkovi aj doručený. Prejav vôle veriteľa pôsobí voči dlžníkovi od okamihu, keď mu dôjde. Nestačí len jeho odovzdanie na prepravu. Spôsob doručovania tohto prejavu nemôže byť ani zmluvne upravený odlišne od zákona, pričom dôkazné bremeno tak, ako to súd už zdôraznil, spočíva v povinnosti preukázať existenciu a doručovanie žalovanej zaťažuje veriteľa, v danom prípade žalobcu. V rozhodnutí, ktoré už súd vyššie spomínal v bode 8 sa uvádza aj, že princíp doručovania právnych úkonov ako podmienka ich účinnosti vyplýva nielen z § 45 OZ, ale je jednou z hlavných zásad súkromného práva. Je neprípustné, aby k vzniku, zmene, alebo zániku práv a povinností účastníkov právnych vzťahov dochádzalo na základe prejavu vôle konajúceho subjektu bez toho, aby mal adresát minimálne objektívnu možnosť sa s týmto úkonom oboznámiť - ak má byť určitý právny úkon uskutočnený jednou osobou významný pre inú osobu musí mať táto osoba aspoň príležitosť spoznať jeho obsah (musí dôjsť do jej dispozičnej sféry). Doručenie prejavu vôle smerujúceho k zosplateniu predmetného úveru nebolo žalobcom preukázané, preto tento úkon právneho predchodcu veriteľa nemôže podľa názoru súdu vyvolávať právne účinky a k predčasnemu zosplateniu úveru nedošlo. Podľa zmluvy o pôžičke článok III tak termín konečnej splatnosti úveru bol stanovený na deň 20.3.2027. V priebehu tohto sporu došlo k postúpeniu pohľadávky na žalobcu spoločnosť Intrum Slovakia, s.r.o.

V zmysle vyššie citovaného § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť spôsobilým predmetom postúpenia pohľadávky zo strany banky len pohľadávka alebo časť pohľadávky, ktoré sú už splatné ako dospelé splátky. Predtým ako VÚB a. s. postúpila pohľadávku bola povinná predčasne vyhlásiť mimoriadnu splatnosť celého úveru.

Podľa § 17 ods. 1,2 zákona číslo 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľa, jednou z podmienok na postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru je,

že postupovaná pohľadávka je splatná v celom rozsahu, teda že je buď po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru, t. j. nastala splatnosť už aj poslednej splátky alebo ide o pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, t. j. pri ktorej bola vyhlásená predčasná splatnosť úveru. Ak by súd vychádzal z toho, že úver nebol platne predčasne zosplatený, potom pohľadávka právneho predchodcu žalobcu bola postupovaná v čase, kedy ešte nastala splatnosť celého zvyšku úveru, keďže posledná splátka úveru bude splatná až dňom 20.3.2027. Za tohto stavu by bola pohľadávka právneho predchodcu žalobcu postupovaná v rozpore s týmto zákonným ustanovením. Súd je tak toho názoru, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie tejto žaloby, pričom preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej alebo pasívnej je imanentnou súčasťou súdneho konania (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.06.2010 spisová značka 2Cdo/205/2009). Na uvedenej skutočnosti nič nemení, že súd pripustil uznesením zmenu strany sporu, keďže súd sa zaoberá iba splnením podmienok podľa § 80 Civilného sporového poriadku, to znamená, že rozhoduje na návrh oprávneného subjektu s tým, že musí byť preukázaný súhlas toho, kto má vstúpiť na miesto žalobcu a že nastala skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv a povinností, o ktorých sa koná. Jedná sa teda o splnenie a preukázanie formálnych podmienok, pričom otázkou, či tvrdené právo alebo povinnosť, ktoré má byť prevedené skutočne prešli na iný subjekt, sa súd môže zaoberať len v rozhodnutí vo veci samej (Rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky 32Odo/743/2006, Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Obo/2/2018 zo dňa 26.07.2018, ako aj iné). Podľa citovaných rozhodnutí vyšších súdnych autorít súd teda nemá v rámci rozhodnutia o zmene strany sporu hodnotiť právne úkony z hľadiska ich platnosti, lebo by išlo o posúdenie naplnenia predpokladov právneho nástupníctva z pohľadu hmotnoprávnej úpravy, a teda o riešenie predbežnej otázky dôležitej pre rozhodnutie vo veci samej (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Obo/2/2018 zo dňa 26.07.2018).

Veriteľ môže pristúpiť k zosplateniu úveru pri splnení dvoch podmienok a to, že je zosplatenie dohodnuté v zmluve a ďalšou podmienkou je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti postupom podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca preukázal existenciu oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti, tvrdil odoslanie oznámenia na adresu žalovanej, ale súdu nepredložil žiaden relevantný dôkaz o jej odoslaní a doručení. Žalobca nepredložil ani poštový hárok z ktorého by bolo zrejmé, že bola zásielka daná na poštovú prepravu. Súdu nie je zrejmé ako banka postupovala pri doručovaní oznámenia o zosplatení úveru. Podľa zmluvy medzi sporovými stranami je doručovanie upravené v bode 12, 12.1-12.5 kde je uvedené, že doručovanie písomností medzi spoločnosťou a klientom sa uskutočňuje najmä, avšak nie len poštou, elektronickou formou, alebo faxom. Spoločnosť doručuje písomnosti na adresu klienta uvedenú v zmluve, alebo na inú adresu, ktorú by klient písomne oznámil spoločnosti. Oznámenia sa zasielajú klientovi do vlastných rúk a považujú sa za doručené okamihom kedy príslušné oznámenie obdrží inak okamihom kedy klient odmietne prevziať oznámenie. Veriteľ doručoval upomienku z čl. 10 – výzva pre zosplatením poštou a doporučene. Jednostranný právny úkon – oznámenie o zosplatení úveru, ktorého doručením vznikajú hmotnoprávne následky žalobca jednoznačne mal doručovať dlžníkovi poštou a doporučene, aby mal doklad o tom kedy nastali účinky zosplatenia úveru, ku ktorému konkrétnemu dňu a vtedy by vedel súdu preukázať kedy nastali účinky predčasnej splatnosti úveru. Podľa názoru súdu nestačí preukázanie doručovania predžalobnej upomienky, keď žalobca mal len právo úver zosplatiť čo vyplýva z predžalobnej upomienky a z bodu 10.2 zmluvy tzn. že nemusel k tomuto kroku vôbec pristúpiť. Súdu nie je zrejmé ako banka postupovala pri doručovaní oznámenia o zosplatení úveru. Bolo možné doručiť aj fikciou, pričom relevantným zákonným ustanovením, ktoré prichádza do úvahy je ustanovenie § 45 ods. 1 OZ. Z povahy veci vyplýva, že pri vzniku zmluvy prejav vôle, ktorejkoľvek zo zmluvných strán najmä žalobcu pôsobí ihneď len vtedy keď je adresát prítomný. Bolo preto potrebné určiť aj okamih, v ktorom prejav vôle žalobcu smerujúci žalovanej pôsobí voči neprítomnej osobe. Tento okamih účinnosti prejavu vôle nastáva od okamihu, keď jej dôjde tzn., keď sa dostane do sféry jej dispozície. Situácia sa posudzuje objektívne a ak sa preukáže, že adresát mal možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle dochádza k pôsobeniu tohto jednostranného právneho úkonu voči adresátovi bez ohľadu na to či sa s ním adresát skutočne oboznámil. V tomto smere súd dáva do pozornosti R27/2011, ale aj rozsudok NS SR z 15.12.2020 sp.zn. 5Cdo/36/2020 z dôvodu, že nedošlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Úver ostal živý a keď banka postúpila dlh súčasnému žalobcovi nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky z ktorého dôvodu súd považuje zmluvu o postúpení pohľadávky za neplatnú podľa § 39 OZ pre rozpor právneho úkonu so zákonom.

Právny predchodca žalobcu bol oprávnený na žalobcu postúpiť aj pohľadávku z celého úverového vzťahu, ale len pokiaľ je úverový vzťah lege artis ukončený, teda po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Až následne môže banka v súlade so zákonom postúpiť splatný úver aj osobe, ktorá nie je

bankou, napr. žalobcovi. Právny zástupca žalobcu nepredložil listinné dôkazy, ktoré svedčia v prospech jeho tvrdení. Tieto v konaní neboli preukázané. Teda súd vychádzal z toho, že mimoriadna splatnosť predmetného úveru nebola vyhlásená a preto došlo k neoprávnenému postúpeniu čoho právnym následkom je neplatné postúpenie pohľadávky. Žalobca nemohol platne nadobudnúť pohľadávku v takej výške, keďže úverový vzťah medzi pôvodným veriteľom a žalovanými nebol ukončený. Takýmto konaním by došlo k obchádzaniu zákona o bankách čo je v neprospech spotrebiteľa. Nepreukázaním vyššie uvedených skutočností, mal súd za to, že žalobca nepreukázal splnenie procesnej podmienky, aktívnu legitimáciu na podanie žaloby, keďže zmluva o postúpení pohľadávky nemohla byť platným právnym úkonom, v zmysle ktorého mohol žalobca nadobudnúť právo na uplatnenie predmetnej pohľadávky.

6.Rozsudkom zo dňa 8.6.2022 sp. zn. 12Csp 39/2021 – 206 súd zamietol žalobu spoločnosti Intrum Slovakia, s.r.o., proti žalovanej A. B., v konaní o zaplatenie 7.159,04 eur s príslušenstvom a žalovanej priznal náhradu trov konania. Podľa odôvodnenia rozhodnutia dňa 7.6.2017 spoločnosť VÚB, a.s. uzavrela so žalovanou zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru vo výške 7.690,- eur. Dňa 7.6.2017 banka vyhotovila oznámenie o výške pohľadávky o predčasnom splatení úveru v sume 4.126,12 eur. Podľa bodu 18 odôvodnenia nedošlo k splneniu podmienok podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt. Nebol predložený dôkaz, na základe ktorého by bolo možné konštatovať, že poštová zásielka banky sa dostala do dispozičnej sféry adresáta. Bez doručenia výzvy banka nebola oprávnená úver následne zosplatiť.

7.Rozsudkom zo dňa 6.10.2022 sp.zn. 21Cps 109/2020 – 227 súd zamietol žalobu spoločnosti Intrum Slovakia, s.r.o. proti žalovanej A. B. a žalovanej priznal náhradu trov konania. Podľa odôvodnenia žaloby sa pôvodný žalobca VÚB, E. domáhal pohľadávky voči žalovanej vo výške 2.181,73 eur s príslušenstvom z dôvodu nesplácania pôžičky zo dňa 21.12.2016 poskytnutej žalovanej vo výške 3.000,- eur. Z dôvodu porušenia zmluvných podmienok bol úver zosplatený. Z poskytnutej pôžičky žalovaná uhradila sumu 1.342,08 eur. Žaloba bola zamietnutá z dôvodu, že neboli naplnené všetky predpoklady možnosti zosplatenia pohľadávky tak ako to vyžaduje § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Pohľadávka nebola platne postúpená na žalobcu. V predmetnej veci žalobca súdu nepreukázal, že oznámenie o predčasnej splatnosti dlhu bolo žalovanej zaslané resp., že sa istina dostala do dispozičnej sféry žalovanej.

8.Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. V danom prípade nepochybne v konaní vedenom na Okresnom súde v Poprade sp. zn. 16Csp 109/2020 bol žalovaný uplatňujúci si postúpenú pohľadávku voči žalobkyni od banky vo výške 2399,67,- eur po čiastočnom späťvzátí zo spotrebiteľského úveru neúspešným. Účelom inštitútu primeraného fin. zadosťučinenia podľa § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z. je o.i. preventívna funkcia smerujúca voči takému subjektu, ktorý sa chce na úkor konkrétneho spotrebiteľa obohatiť. Podľa skutkových tvrdení žalobcu táto funkcia smeruje aj voči šikanóznym žalobám, ako je tomu aj v tomto prípade. Žalovaný takéto žaloby podáva masovo, a to aj napriek skutočnosti, že existuje veľké množstvo rozhodnutí o zamietnutí takýchto žalôb a o nedôvodnosti žiadaných súm. Súd by mal prihliadať aj na formu odradenia takéhoto konania žalovaného do budúca práve priznaním vyššej sumy fin. zadosťučinenia, aby žalovaný do budúca zvažil, v akom rozsahu a v akých prípadoch bude cestou súdu presadzovať svoje záujmy a to tak, aby nedochádzalo k obdobným prípadom. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia plní pre spotrebiteľa satisfakčnú funkciu a zároveň má aj sankčnú funkciu, ktorou sa postihuje nepoctivý dodávateľ. Podstatou inštitútu satisfakcie je náprava krivdy. Ustálená judikatúra súdov definuje primerané finančné zadosťučinenie ako nástroj na odstránenie spôsobenej nemajetkovej ujmy. Spotrebiteľovi vznikne nárok na primeranú nemajetkovú ujmu len v prípade, ak preukáže, že v dôsledku konania dodávateľa (aplikáciu neprijateľných zmluvných podmienok) utrpel ujmu takého rozsahu, ktorú by bolo potrebné zhojiť poskytnutím finančného zadosťučinenia.

Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práv alebo povinností určených na ochranu spotrebiteľov, napríklad nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (uznesenie NS SR 6Cdo 389/2015). Základom pre stanovenie výšky zadosťučinenia je primeranosť a je posudzovaná podľa konkrétneho prípadu. Primeranosť môže tvoriť náhrada za prípadnú morálnu ujmu, náhrada konkrétnych výdavkov spojených s reparáciou daného stavu a určitá satisfakcia za stav, ktorý spotrebiteľ musel trpieť. Účelom citovaného ustanovenia je teda odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný. Spotrebiteľ musí byť aktívny pri porušení

uplatnenia práva a zároveň úspešný. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Samotné ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa viaže vznik práva na finančné zadosťučinenie na úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa a takýmto môže byť aj žaloba o zaplatenie v spojení s návrhom na obnovu konania, z dôvodu, že v pôvodnom konaní neboli aplikované ustanovenia na ochranu spotrebiteľa. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú formulované v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, a z tohto ustanovenia nie je možné vyvodiť záver, že finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak, rovnako nevyklučuje možnosť žiadať finančné zadosťučinenie popri iných nárokoch spotrebiteľa predpokladaných zákonom vychádzajúcich z porušenia jeho práv. Ak určitú pohľadávku nie je možné postúpiť, keďže jej postúpenie je objektívne neprípustné, t. j. zakázané, potom jej následné postúpenie inému subjektu je v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení pohľadávok, ale aj navonok voči dlžníkovi. Neplatné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru zakladá v zmysle ustanovenia § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, a teda nedostatok aktívnej vecnej legitímácie postupníka v spore o úhradu takto postúpenej pohľadávky.

9. Žalobkyňa ako spotrebiteľ voči žalovanému, ako je to zrejmé z odôvodnenia rozhodnutia sp. zn. 16Csp 109/2020, neuplatnila v danom konaní žiadny konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti určených na ochranu spotrebiteľa, napríklad nárok na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo vymedzenie neprijateľnosti konkrétnej zmluvnej podmienky z pôvodnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorú žalobkyňa uzavrela dňa 17.3.2017 pod č. XXXXXXXX/XXXXXXXXXX so Všeobecnou úverovou bankou, a.s, teda postupcom a stále veriteľom pohľadávky, o ktorej by súd rozhodol. Posúdenie každého nároku je vecou individuálnych skutkových zistení v konkrétnom konaní. Z rozsudku Okresného súdu sp. zn. 16Csp 1096/2020 zo dňa 3.11.2021 vyplýva, že úver žalobkyni poskytol pôvodný veriteľ, ktorý neplatne, v rozpore so zákonom postúpil pohľadávku na žalobcu, a preto postupník nebol aktívne vecne legitimovaný žalobou si uplatniť postúpenú pohľadávku voči dlžníkovi. Z rozhodnutia súdu bod 1 odôvodnenia vyplýva, že žalovanej bola poskytnutá pôžička vo výške 3.000,- eur, z ktorej do dňa podania žaloby uhradila sumu vo výške 1.194,03 eur. Ak si žalovaný po čiastočnom späťvzatí žaloby voči žalobkyni uplatnil čiastku 2399,67,- eur, tá pri započítaní vrátených peňazí prevyšuje poskytnuté finančné prostriedky pôžičkou iba o sumu 593,37,- eur, pritom súd sa k odôvodnenosti takto uplatnenej pohľadávky čo do jej výšky nevyjadril. Z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva aktívne konanie žalobkyne ako spotrebiteľky mimo namietania zosplatenia úveru bankou, z titulu porušenia jej spotrebiteľských práv samotným žalovaným. Z obdobných dôvodov bola žalobkyňa úspešná v ďalších dvoch konaniach vedených pred Okresným súdom a to v konaní 21Csp/109/2020, z ktorého je zrejmé, že z celkovej sumy pôžičky vo výške 3000,- eur žalovaná ku dňu podania žaloby uhradila iba sumu 1.432,08 eur, v konaní sp. zn. 12Csp 39/2021 podľa odôvodnenia rozhodnutia žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 7.690,- eur, a výška postúpenej pohľadávky bola vyčíslená čo do istiny na sumu 7.159,- eur. Pretože podľa vyjadrenia žalobkyne si pôvodní veritelia úhradu nedoplatku pôžičiek po rozhodnutiach súdov už nemali uplatniť / zrejme z dôvodu premlčania/, žalobkyňa neuhradila pôvodným veriteľom, ani žalobcovi ako postupníkovi značnú časť poskytnutých finančných prostriedkov. V žiadnom prípade nie je možné konštatovať, aby práve konaním žalovaného jej mohla vzniknúť škoda, prípadne ujma, prípadne sa mal niekto na jej úkor finančne obohatiť. Javí sa, že bezdôvodné obohatenie v značnom rozsahu nesplatením pôžičiek ani čo do istiny, získala žalobkyňa a táto žalobkyňa sa naviac domáha voči žalovanému čiastky 2477,43,- eur / žalovaný si po čiastočnom späťvzatí uplatnil iba 2399,67,- eur /z titulu „primeraného finančného zadosťučinenia“, iba z dôvodu uplatnenej žaloby žalovaným ako postupníkom, ktorá bola zamietnutá pre zistenie neplatného postúpenia pohľadávky. Žalovaný teda nie je pasívne vecne legitimovanou stranou na rozdiel od pôvodného veriteľa pohľadávky, ktorý sám zavinil, že pohľadávka nebola platne postúpená.

Žiadať v tejto situácii od žalovaného sumu, ktorou by v podstate za ňu doplatil to, čo jej pôvodný veriteľ požičal, hoci sa tejto sumy ani nedomáha, z titulu primeraného finančného zadosťučinenia, je podľa súdu predstavou zjavne pomýlenou a ničím nezdôvodniteľnou. Žalobca teda nepreukázal, že je nositeľom uplatneného práva.

Žalobca v písomnej žalobe a na pojednávaní výšku bezdôvodného obohatenia odôvodnil tým, že suma primeranej finančnej náhrady zodpovedá istine, ktorú si žalovaný uplatnil v pôvodnom konaní.

Vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej činnosti súdov vyššej inštancie vyplýva, že výška uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia by mala byť riadne odôvodnená a nemá slúžiť ako prostriedok náhrady škody a na neprimerané obohacovanie sa spotrebiteľa. Žalobcom uplatnená výška finančnej náhrady podľa týchto kritérií zdôvodnená nebola.

Ak žalobca v konaní poukázal, že žalovaný si uplatňuje nároky voči žalobkyni a spotrebiteľom v súvislosti s postúpením pohľadávky vyplývajúcej zo spotrebiteľskej zmluvy opakovane napriek tomu, že vo viacerých prípadoch súdy jeho žalobu zamietli z obdobných dôvodov ako v konaní vedenom pod sp. zn. 16Csp/109/2020, ktoré skutkové tvrdenie má súvisieť aj s uplatnenou žalobou, súd je toho názoru, že samotné uplatnenie nároku v súdnom konaní nemôže zakladať zákonný dôvod žalovaného na úhradu finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods.5 tretia veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný nárok nebol uplatnený v rozpore s judikovanými neprijateľnými zmluvnými podmienkami a súd teda v každom konaní vychádzal z konkrétnych okolností prípadu, vykonaných dôkazov a vec individuálne posúdil./ hoci vždy v prospech žalobkyne/. Neúspech žalovaného sa prejavil zároveň v povinnosti úhrady trov konania.

10. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podala žalobkyňa včas odvolanie, ktoré odôvodnila tým, že súd nevzal do úvahy ust. § 2 písm. u) Zákona o ochrane spotrebiteľov v kontexte s § 8 ods. 1 písm. d) tohto zákona. Žalovaný konal ako žalobca v základnom konaní v rozpore s odbornou starostlivosťou a jeho konanie predstavuje nekalú obchodnú prax, keď sa domáhal titulom neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky plnenia, na ktoré nemá nárok. Poukázala, že obdobné názory boli vyjadrené v početnej rozhodovacej praxi odvolacieho súdu. Porušenie spotrebiteľského práva neznamena len porušenie osobitných predpisov na ochranu spotrebiteľa, ale každej právnej normy, ktorá sa práv a oprávnených záujmov spotrebiteľa dotýka. Súd nesprávne právne uzavrel, že žalobkyni nemohla vzniknúť škoda, keď v pôvodnom konaní od nej veriteľ, ktorý sa považoval za legitímneho požadoval plnenie, na ktoré nemal nárok ani čiastočne. Navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací rozhodnutím zo dňa 13. septembra 2023 zn. 3CoCsp/28/2023 – 129 dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podľa odôvodnenia súdu druhej inštancie v prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), upravujúce práva spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak sa na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za porušenie zodpovedá. Odvolací súd má za nepochybne preukázané, že v pôvodnom konaní Okresného súdu Poprad sp. zn. 16Csp/109/2020 sa žalobkyňa (žalovaná v pôvodnom konaní) aktívne bránila námietkou nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu. Ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 03.11.2021 č. k. 16Csp/109/2020-127 (bod 8), žalobca v pôvodnom konaní nepreukázal, aby oznámenie o vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru bolo žalovanej zaslané, resp. aby uvedená listina bola žalovanej doručená. Ak žalovaná túto skutočnosť poprela, bolo na žalobcovi uniesť dôkazné bremeno a súdu preukázať, že listina - Oznámenie o vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru bola žalovanej doručená. Žalobca nepreukázal ani splnenie procesnej podmienky, t.j. aktívnu legitímáciu na podanie žaloby, keďže zmluva o postúpení pohľadávky nemohla byť platným právnym úkonom, v zmysle ktorého mohol žalobca nadobudnúť právo na uplatnenie predmetnej pohľadávky (bod 16 rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 03.11.2021, č. k. 16Csp/109/2020-127).

V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi, medzi ktoré sa zaraďuje i Občiansky zákonník, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie. Toto právo vyplýva z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie

od toho, kto za porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Vychádzajúc z tohto ustanovenia predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspešne uplatnenie porušenia práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde. V súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privediť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.06.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi.

Žalobkyňa sa v základnom konaní úspešne bránila, a to tým, že vzniesla námietku nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu. Pri nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačuje samotná hrozba ujmy. V prípade žalobkyne v základnom konaní nešlo len o hrozbu akademickú (možnú v budúcnosti), ale išlo už o priame naplnenie hrozby tým, že žalobca podal žalobu o zaplatenie 2.399,67 eur s príslušenstvom, hoci žalobca nemohol platne nadobudnúť pohľadávku v takej výške, keďže úverový vzťah medzi pôvodným veriteľom a žalovaným nebol ukončený. Tým žalobca v pôvodnom konaní nepreukázal splnenie procesnej podmienky, aktívnu legitímáciu na podanie žaloby tak, ako to vyžaduje zákon. Žalobkyňa ako dlžníčka bola vystavená nároku zo strany žalovaného na zaplatenie toho, čo podľa zákona by žalovanému neprislúchalo. Žalobkyňa ako dlžníčka teda úspešne uplatnila svoju obranu, preukázala, že žalovaný nemá v spore aktívnu vecnú legitímáciu, a preto dôvodne si žalobkyňa v predmetnom konaní uplatnila satisfakciu za porušenie svojich spotrebiteľských práv, nakoľko tieto musela brániť v súdnom konaní 16Csp/109/2020.

Právoplatným ukončením konania vo veci 16Csp/109/2020 Okresného súdu Poprad bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinností, umožňujúci žalobkyňi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie.

Súdu prvej inštancie uložil vo vyššie naznačených intenciách opätovne rozhodnúť o nároku žalobkyne uplatnenom v predmetnom konaní a svoje závery odôvodniť v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 234 ods. 2 CSP tak, aby jeho rozhodnutie bolo presvedčivé s tým, že už nateraz je základ nároku daný.

12. Po vrátení veci na ďalšie konanie žalobca na pojednávaní uviedol, že nie je pochýb o tom, že žalobkyňa má aktívnu vecnú legitímáciu, a v tomto smere je obrana žalovaného nedôvodná. Pokiaľ ide o skúmanie adekvátnej výšky finančného zadosťučinenia žalovaný tým, že nedisponoval aktívnou vecnou legitímáciou, nemal pred súdom právo žiadať od terajšej žalobkyne, ktorá bola v postavení žalovanej, žiadne plnenie, a v tomto smere je potrebné vyhodnotiť aj nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Celá žiadaná suma zo strany terajšieho žalovaného v pôvodnom konaní bola vyhodnotená ako nedôvodná, a to výlučne na základe nedostatkov na strane vtedajšieho žalobcu. V tomto konaní preto považuje za adekvátne zaviazať žalovaného na rovnaké plnenie, pretože pokiaľ by nedošlo k aktívnej obrane zo strany terajšej žalobkyne, mohlo by sa domôcť plnenia voči nej a to napríklad aj núteným výkonom rozhodnutia. Žalobkyňa je matkou, samoživiteľkou, pracuje v zariadení pre dlhodobo chorých a len vďaka jej aktivite, kedy dohľadala právnu pomoc a podala odpor, nedošlo k právoplatnosti pôvodne vydanému platobnému rozkazu, ale došlo k preukázaniu nedostatkov na strane terajšieho žalovaného. Pri stanovení výšky primeraného fin. zadosťučinenia navrhla zohľadniť všetky funkcie tohto inštitútu, ako je sankčná funkcia vo vzťahu k žalovanému, preventívna funkcia, ale aj odmeňovacia funkcia vo vzťahu k žalobkyňi.

13. Žalovaný zotrval na prednesených dôvodoch a navrhol žalobu zamietnuť ako nedôvodnú s tým, že žalobca nemá aktívnu legitímáciu na uplatnenie nároku titulom primeraného finančného zadosťučinenia.

Podľa § 2 písm. u Zákona č. 250/2007 Z.z.

Na účely tohto zákona sa rozumie

u) odbornou starostlivosťou úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti,

Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.

(5) Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Podľa § 4 ods.2 písm. a, b uvedeného zákona

(2) Predávajúci nesmie

- a) ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu,
- b) upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3,

Podľa § 17 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z.z.

(2) Práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

- a) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a
- b) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver na blízku osobu^{21aa}) spotrebiteľa, a to na základe písomnej žiadosti spotrebiteľa.

Podľa § 524 O.z.

- (1) Veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.
- (2) S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 526 O.z.

- (1) Postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.
- (2) Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

14.S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia mal súd preukázané, že žaloba je čo do základu dôvodná. Prvoinštančný súd je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP). V danom prípade súd v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu druhého stupňa a na dôvody uvedené v bode 13 až 17/ uvedené v predchádzajúcej časti rozhodnutia/, prečo žalobkyňa má nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá, ktorým je v danom prípade žalovaný. Práve žalovaný si voči žalobkyni uplatnil nárok, pričom súd jeho žalobu zamietol z dôvodov v rozhodnutí uvedených. Žalobkyňa si teda nárok podľa § 3 ods5 Zákona o ochrane spotrebiteľa mohla uplatniť tak voči pôvodnému veriteľovi, ako aj voči žalovanému, na ktorého bola pohľadávka neplatne postúpená.

15.Súdu zostalo na rozhodnutie posúdenie výšky priznaného primeraného finančného zadosťučinenia.

16.Posúdenie každého nároku je vecou individuálnych skutkových zistení v konkrétnom konaní. Z rozsudku Okresného súdu sp. zn. 16Csp 1096/2020 zo dňa 3.11.2021 vyplýva, že úver žalobkyni poskytol pôvodný veriteľ, ktorý neplatne ,v rozpore so zákonom postúpil pohľadávku na žalobcu, a preto postupník nebol aktívne vecne legitimovaný žalobou si uplatniť postúpenú pohľadávku voči dlžníkovi. Z rozhodnutia súdu bod 1 odôvodnenia vyplýva, že žalovanej bola poskytnutá pôžička vo výške 3.000,- eur, z ktorej do dňa podania žaloby uhradila sumu vo výške 1.194,03 eur. Ak si žalovaný po čiastočnom späťvzati žaloby voči žalobkyni uplatnil čiastku 2399,67,- eur, tá pri započítaní vrátených peňazí prevyšuje poskytnuté finančné prostriedky pôžičkou iba o sumu 593,37,- eur, pritom súd sa k odôvodnenosti takto uplatnenej pohľadávky čo do jej výšky nevyjadroval. Z obdobných dôvodov bola žalobkyňa úspešná v ďalších dvoch konaniach vedených pred Okresným súdom a to

v konaní 21Csp/109/2020, z ktorého je zrejmé, že z celkovej sumy pôžičky vo výške 3000,- eur žalovaná ku dňu podania žaloby uhradila iba sumu 1.432,08 eur, v konaní sp. zn. 12Csp 39/2021 podľa odôvodnenia rozhodnutia žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 7.690,- eur, a výška postúpenej pohľadávky bola vyčíslená čo do istiny na sumu 7.159,- eur, teda rovnako zostala neuhradená podstatná časť poskytnutých finančných prostriedkov. Pretože podľa vyjadrenia žalobkyne si pôvodní veritelia úhradu nedoplatku pôžičiek po rozhodnutiach súdov už nemali uplatniť / zrejme z dôvodu premlčania/, žalobkyňa neuhradila pôvodným veriteľom, ani žalobcovi ako postupníkovi, čo i len do istiny značnú časť poskytnutých finančných prostriedkov. Javí sa, že bezdôvodné obohatenie v značnom rozsahu nesplatením pôžičiek ani čo do istiny, získala samotná žalobkyňa a táto žalobkyňa sa domáha voči žalovanému čiastky 2477,43,- eur / žalovaný si po čiastočnom späťvzati uplatnil iba 2399,67,- eur /z titulu „primeraného finančného zadosťučinenia“, iba z dôvodu uplatnenej žaloby žalovaným ako postupníkom, ktorá bola zamietnutá pre zistenie neplatného postúpenia pohľadávky. Predmetom posudzovania súdmi neboli neprijateľné zmluvné podmienky ani prípadná bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

17. Žalobca v písomnej žalobe a na pojednávaní výšku bezdôvodného obohatenia odôvodnil tým, že suma primeranej finančnej náhrady zodpovedá istine, ktorú si žalovaný uplatnil v pôvodnom konaní. Vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej činnosti súdov vyššej inštancie vyplýva, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia predstavuje doplnkovú ochranu spotrebiteľa, ktorú z explicitného znenia zákona nemožno stotožňovať s úspešne uplatneným právom (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/114/2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/179/2018 zo dňa 31.01.2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/115/2018 zo dňa 29.01.2019). file_0.jpg

file_1.wmf

Poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán sporu má byť vyvážené a nemôže slúžiť neprimeranému finančnému obohacovaniu spotrebiteľa.

18. Výška priznaného finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a podobne. Za zodpovedajúce zásade primeranosti v prejednávanej veci vychádzajúc z individuálnych skutkových zistení v konkrétnom konaní je potrebné považovať finančné zadosťučinenie vo výške 200,-- eur. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý závadne konal. Spotrebiteľ nie je povinný preukázať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

19. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol ako nedôvodnú.

20. Rozhodnutie pri uplatnenom nároku záviselo od úvahy súdu. Žalobkyňa pri podávaní žaloby objektívne nemohla vedieť, v akom rozsahu sa súd s jej úvahami o výške finančného zadosťučinenia stotožní. V takom prípade pri procesnom úspechu a neúspechu strán sporu nie je možné vychádzať z ust. § 255 ods. 2 CSP, ale z ust. § 255 ods. 1 CSP, kde úspech v spore je daný vtedy, ak je nárok uplatnený správne čo do základu. Pri rozhodovaní o náhrade trov je potrebné selektovať čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do práva žalobcu bolo zasiahnuté. Výška plnenia je druhotná, žalobcu v takomto prípade treba považovať za plne procesne úspešného, keďže mal úspech čo do základu nároku a výška nadväzujúca na úspech závisela výlučne od úvahy súdu. Výška náhrady trov sa priznáva iba z prisúdenej sumy.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od doručenia rozsudku na tunajšom súde vo dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Ak žalovaný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.